

A havasok

Az éjszakai erdőnek tán
különleges törvénye van már.
Döbbenetes, furcsa nekem.
Oly különös volt, esteledett.
Ez hatással van füre, fára,
az állatokra és a tájra.

Lassan szürkül és láthatatlan
helyekről sötétség gomolyog,
mintha csak a földünk ontana
egyre több sötétséget magából.
Kialakul lassan az éjjel,
itt is, ott is halk neszek kelnek.

A szemhatáron néhány csillag.
A békák a zsombékban vannak,
brekegnek, kérlik tán az esőt,
cirpelni kezdenek a tücskök.
Minden oly csendes, nyugodt, békés,
illatok áradnak szerteszét.

A hajnal és a korai est
őzek, nyulak, madarak ideje.
Ekkor nyüzsöghetnek, szabad nekik
könnyelműnek, boldognak lenni.
A patakban mosakodhatnak,
és enyhithetik szomjukat.

Amig feljő a hold az égre,
el kell rejtőzniök a kicsiknek,
Az erdő időt ad rá, addig
nem szabad a vadaknak támadni.
A holdvilág balter-lámpás
a jó Isten kezében talán.

A havas kábultan alszik,
éjfél-körül lehet az idő,
a jeladó farkas felüvölt,
a ragadozók felpattanak
fekhelyükről és elindulnak:
- Sietni kell, kurta az éjszaka.

Nehéz a vadászat, s oly hamar
véget ér a sötét éjjel. Virrad.
Az ölésnek vége, nincs tovább!
Boldog, kit álmában ért a halál.
A kis állatok megnyugszanak,
hisz a fülemile dalol már.